

РЕШЕНИЕ

№ 5406

гр. София, 17.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 31.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разглежда дело номер **9396** по описа за **2024** година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Делото е образувано по жалба на П. В. Е. с ЕГН [ЕГН] чрез адв. А. М. срещу Решение № 5187 от 13.11.2023г., постановено по нахд № 6443/2023г. на Софийски районен съд, НО, 110-ти състав. С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление № 23-4332-002058/15.02.2023 г., издадено от Началник Група в СДВР, ОПП-СДВР, в частта, в която на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП на касатора са наложени кумулативно две административни наказания - глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, за нарушение на чл.103 от ЗДвП.

В жалбата се излагат твърдения за неправилност на съдебното решение поради допуснати нарушения на процесуалните правила и неправилно приложение на закона. Според касатора районният съд не е изложил надлежни мотиви относно приетата фактическа обстановка и едностранчиво е тълкувал показанията на разпитания по делото свидетел. Относно наложеното наказание счита, че същото не е съобразено със спецификата на случая и е неправилно определено. По същество от съда се иска отмяна на оспорваното решение и потвърденото с него НП, а в условията на алтернативност намаляване на наложеното наказание. Претендират се разноски.

В съдебно заседание, касаторът, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

По делото е постъпило писмено становище от процесуалния му представител, с което не възразява да бъде даден ход на делото и изразява становище по същество на спора. Претендира разноси.

Ответникът - Началник група в Столична дирекция на вътрешните работи – отдел Пътна полиция, редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото е постъпила писмена защита със становище по същество на спора за неоснователност на жалбата.

Представителят на СГП – прокурор М. счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд - София-град, XXVII касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна.

За да постанови решението си, от фактическа страна районният съд е приел за установено, че административнонаказателното производство е образувано със съставяне на АУАН, Серия ГА, с бл.№300829, на 06.02.2023 г., от компетентно длъжностно, против П. В. Е., за това, че:

1) На 06.02.2023 г., в 22:30 часа, в [населено място], по [улица], управлява лек автомобил „Х. С.“, с рег. [рег.номер на МПС] , с посока на движение от [улица]към [улица], и при извършена проверка на [улица]и [улица], при извършена проба за алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер 7500“, с проба №01551, е установен положителен резултат над 0,5 на хиляда - 0,57 промила на хиляда в количество издишан въздух в апарата, с което виновно е нарушил разпоредбата на чл.5, ал.3, т.1, пр.1 от ЗДвП.

2) На 06.02.2023 г., в 21:35 часа, в [населено място], по [улица], управлява лек автомобил „Х. С.“, с рег. [рег.номер на МПС] , с посока на движение от [улица]към [улица], водачът не спира на ясно подаден светлинен и звуков сигнал, подаден на [улица]със служебен автомобил „Форд Транзит“, с рег. [рег.номер на МПС] , който е оборудван със специален режим на движение. Автомобилът е спрял на [улица]и [улица], с което виновно е нарушил разпоредбата на чл.103 от ЗДвП;

3) Водачът не представя контролен талон към СУМПС, с което виновно е нарушил разпоредбата на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

АУАН е надлежно предявен и връчен лично на Е., срещу подпис, на датата на неговото съставяне - 06.02.2023 г., с отразяване, че има възражения по направените в него констатации, но същият не се възползвал от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН и не представил писмени възражение пред АНО в законоустановения 7-дневен срок.

Въз основа на направените в АУАН констатации, компетентно длъжностно лице: Началник Група в СДВР, ОПП-СДВР, издал процесното НП, с което наложил на Е. административни наказания за две нарушения, както следва:

За констатираното по 2-ри пункт в АУАН нарушение на чл. 103 от ЗДвП, на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП му наложил кумулативно две административни наказания - глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца;

За констатираното по 3-ти пункт в АУАН нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП, на

основание чл.183, ал.1, т.1, пр.2 от ЗДвП му наложил административно наказание глоба в размер на 10 лева.

С процесното НП не е ангажирана отговорността на жалбоподателя за описаното нарушение в пункт 1-ви на АУАН, поради несъставомерност на деянието, с оглед резултата от медицинско изследване на дадената кръвна проба от 0,46 промила, съгласно отразеното в справката картон на водача, последното обусловило връщане на отнетото с акта СУМПС на жалбоподателя на 09.02.2023 г.

Наказателното постановление е обжалвано само в частта относно установеното и санкционирано нарушение по чл. 103 от ЗДвП и само в тази част е било предмет на проверка от съда.

Въззивният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентен орган, в предвидените от закона срокове и с всички реквизити, предвидени в ЗАНН, като в хода на производството не са допуснати съществени процесуални нарушения. Приел е също така, че извършването на нарушението от страна на санкционираното лице е безспорно доказано и санкцията е законосъобразно определена.

Така постановеното решение е валидно и допустимо, но неправилно по следните съображения:

Районният съд е проявил процесуална активност, като е събрал необходимите за изясняване на случая писмени и гласни доказателства. Анализирайки същите, правилно е приел, че в хода на съдебното производство е доказано извършеното нарушение и авторството на деянието. В тази връзка следва да бъде отбелязано, че не съдът, а процесуалния представител на касатора тълкува превратно и едностранчиво показанията на разпитания по делото свидетел. Районният съд акуратно е възприел и възпроизвел същите като е изложил и съображения защо ги цени като достоверен доказателствен източник. Направен е цялостен анализ на събраните в хода на производството доказателства и правилно е изведена фактическата обстановка.

Съответни на доказателствата по делото са изводите на административнонаказващия орган и съда, че жалбоподателя е извършил вмененото му нарушение по чл.103 от ЗДвП.

Независимо от горното обаче, съдът следва да се съгласи с жалбоподателя, че при определяне на санкцията АНО е допуснал съществено процесуално нарушение, довело до ограничаване правото му на защита.

В приложимата към датата на съставяне на оспорвания акт редакция, за вмененото нарушение разпоредбата на чл. 175, ал.1, т.4 от ЗДвП предвижда кумулативно две наказания за водача, а именно: лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и глоба от 50 до 200 лева. Видно от съдържанието на процесното НП, АНО е определил наказания в максималния предвиден в закона размер и срок без да изложи каквито и да било мотиви как е определен този размер. С измененията на ЗАНН обнародвани в ДВ бр.109 от 2020г. разпоредбата на чл.57, ал.1 от ЗАНН бе допълнена със създаването на нова т.8, с която се въведе изискването в НП да се вписват отегчаващите и смекчаващите обстоятелства и другите обстоятелства, взети предвид при определяне вида и размера на наказанието. За да е изпълнено това изискване е необходимо в обстоятелствената част на постановлението наказващият орган да изложи съображения защо налага наказание в определен размер, ако наложеното наказание подлежи на количествено измерване, както е в настоящия случай. Т. е не е достатъчно в диспозитивната част на санкционния акт да са посочени вида и размера на наложената санкция, а следва наказващият орган да е изложил

мотиви по отношение отчетените смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, които е взел предвид при индивидуализацията на санкцията, както и защо приема, че случаят не е маловажен. Изпълнението на това изискване е от особено значение, от една страна, за да осигури възможност на санкционирания правен субект да разбере действителните мотиви на наказващия орган по отношение на вида и размера на наложената му санкция, а с това и да упражни правото си на защита в производството по оспорването му, а от друга- за да осигури възможност на контролиращата съдебна инстанция да прецени дали АНО е формирал вътрешното си убеждение относно следващата се санкция законосъобразно или не. Именно поради важността на това задължение за правото на защита на санкционираното лице неговото неизпълнение всякога следва да се приравни на допуснато съществено нарушение на процесуалните правила обуславящи цялостна отмяна на НП на основание чл.63, ал.3, т.2 вр. с ал.2, т.1 ЗАНН.

Горното е валидно и въпреки усилията на районния съд да изложи мотиви относно размера на санкцията, като не става ясно как и откъде е почерпил данни какво точно е мотивирало органа да определи в този вид и размер санкцията, още повече да приеме, че тези му съждения за правилни.

За пълнота следва да бъде отбелязано, че се установява още едно допуснато нарушение при съставянето на НП, тъй като в него не е посочено, че се приспада времето, през което Е. е лишен от правото да управлява МПС с оглед изземване на СУМПС с АУАН бланков № 300829 от 06.02.2023 г., приложен по делото, така както изисква разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 9 от ЗАНН.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд следва да се отмени както и потвърденото с него наказателното постановление.

С оглед изхода на спора, своевременно отправената претенция на жалбоподателя за присъждане на разноски се явява основателно, като същите следва да бъдат определени в претендирания и доказан с представен договор за правна помощ размер от 600 /шестстотин/ лева за платено адвокатско възнаграждение.

Ето защо и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд, С.-град, XXVII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 5187 от 13.11.2023г., постановено по нахд № 6443/2023г. на Софийски районен съд, НО,110-ти състав и вместо него постановява

ОТМЕНЯ наказателно постановление №23-4332-002058/15.02.2023 г., издадено от Началник Група в СДВР, ОПП-СДВР, в частта, в която на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП на П. В. Е. с ЕГН [ЕГН] са наложени кумулативно две административни наказания - глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, за нарушение на чл.103 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на П. В. Е. с ЕГН [ЕГН] сумата от 600 /шестстотин/ лева, представляваща сторени в производството разноски.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.